

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 279/2021
12.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Новица Здравковић, адвокат из ..., ради раскида уговора, чинидбе и дуга, одлучујући о сукобу надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, у седници одржаној 12.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 773/16 од 28.12.2017. године, стварно је надлежан Виши суд у Београду.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 773/16 од 28.12.2017. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднесака од 10.05.2016. године и 05.12.2016. године. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се утврди да је 29.01.2016. године, раскинут уговор о закупу пословног простора - локала, ближе означеног у том делу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу преда локал, ближе означен у том делу изреке, испражњен од лица и ствари и у стању у коме је био на дан 15.03.2015. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од по 400 евра месечно, са законском затезном каматом на начин ближе наведен у том делу изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 17.121,98 динара са законском затезном каматом, на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 4.099,10 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2016. године до исплате. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу преко досуђеног износа у висини од 4.099,10 динара до траженог износа од 4.132,52 динара а за износ од 33,42 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2016. године до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износе утврђене рачунима ЈКП „Београдски водовод и канализација“ Београд и „Електродистрибуције Београд“, а за период од јануара 2016. године до дана предаје локала тужиоцу. Ставом деветим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 1.080 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом десетим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере. Ставом једанаестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име

накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 23.685,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом дванаестим изреке, одбијен је захтев за исплату законске затезне камате на износ од 23.685,00 динара, почев од пријема пресуде до извршности пресуде.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога.

Виши суд у Београду се решењем Гж 20012/18 од 30.12.2020. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о изјављеној жалби налазећи да је предмет једног од тужбених захтева предаја локала, а да се предаја непокретности не сматра спором мале вредности, те да за оцену надлежности за одлучивање о жалби не може бити меродавна означена вредност предмета спора већ врста спора и предмет је уступио Апелационом суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Београду није прихватио надлежност, сматрајући да је у конкретном случају предмет тужбеног захтева кондемпнаторне природе - тражи се чинидба (предаја у посед тужиоцу непокретности - локала, по основу уговора о закупу) те да се у конкретном случају не ради о спору о непокретности, па је за оцену надлежности за одлучивање о жалби меродавна означена вредност предмета спора. Тужилац је тужбом поднетом 01.03.2016. године означио вредност предмета спора на износ од 86.000,00 динара. Поднеском од 01.11.2016. године, тужба је објективно преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 215.183,00 динара. Према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе 01.03.2016. године 1 евро је износио 123,3636 динара тако да је вредност предмета спора на дан подношења тужбе од 215.183,00 динара износила 1.744,2989 евра. Налазећи да се не ради о спору о непокретности јер се овим тужбеним захтевом не установљавају нити мењају стварна права на непокретности, те да се стога ради о спору мале вредности предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања насталог сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, у смислу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... 87/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби туженог, у овом предмету, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанско-правним споровима; на пресуде у споровима мале вредности у извршним поступцима и поступцима обезбеђења; у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, у смислу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанско-правним стварима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Спорови мале вредности, у смислу одредбе члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, су они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. У смислу одредбе члана 469. Закона о парничном поступку, споровима мале вредности се не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радног односа и спорови због сметања државине.

У овом случају, предмет тужбеног захтева је предаја у посед тужиоцу непокретности - локала, по основу уговора о закупу (што значи да се ради о чинидби, а не о спору поводом непокретности) исплата закупнине и накнада штете, па се не ради о спору о непокретности у смислу члана 469. ЗПП, како то налази Виши суд у Београду јер се тужбеним захтевом не установљавају нити мењају стварна права. С`обзиром да је вредност предмета спора означена у поднеску од 01.11.2016. године на износ од 215.183,00 динара (1.744,2989 евра), која не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је пресудом која је донета у конкретном случају, одлучено у спору мале вредности и за одлучивање о жалби на исту надлежан је Виши суд, имајући у виду одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова и то Виши суд у Београду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, у смислу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић